

Kl. 09.00 – 09.30

1 § Meddelande om ändring i kammarens sammanträdesplan

Talmannen meddelade att voteringen *torsdagen den 17 mars kl. 12.00* skulle utgå. Voteringen kl. 17.00 skulle äga rum enligt tidigare planering.

2 § Svar på interpellation 2004/05:340 om utmaningar i humanitärt bistånd

Svar på interpellation

Anf. 1 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s):

Herr talman! Ewa Björling har frågat mig vilka åtgärder jag avser att vidta för en rad frågor med anknytning till det humanitära biståndet. Frågorna gäller utvärdering av humanitärt bistånd i naturkatastrofer, katastrofförebyggande, konfliktförebyggande, samordning mellan biståndsgivande länder, korruption i det humanitära biståndet samt respekt för mänskliga rättigheter.

Först vill jag tacka Ewa Björling för tillfället att utbyta tankar om det humanitära biståndet. Även om det råder en bred samsyn i riksdagen om värdet av att bistå nödlidande människor i humanitära katastrofer, finns det frågor som är viktiga att diskutera.

Flodvågskatastrofen på annandagen har, som Ewa Björling påpekar, förorsakat enorma hjälpbehov, och ställt stora krav på Sveriges – och andras – humanitära bistånd. Därför är det väldigt glädjande att hjälpinsatserna till stöd för ländernas egna ansträngningar varit framgångsrika. Faktum är att trots att flera miljoner människor i ett tiotal länder är direkt berörda har vi efter en och en halv månad varken sett utbrott av sjukdom eller svår undernäring. Det visar att det internationella samordningssystem för humanitärt bistånd som Sverige och andra stater har byggt fungerar i centrala avseenden mycket väl. Självklart menar jag inte att de internationella insatserna genomförts felfritt eller utan problem. Förse-ningar och logistiska flaskhalsar, samtidigt som inte alla har följt etablerade samordningsrutiner, har försvårat möjligheterna att nå ut med hjälp till vissa områden, främst i Indonesien och Sri Lanka. En del biståndsaktörer har valt att lämna hjälp utifrån vad de har tillgång till snarare än vad det finns behov av.

Frågan om utvärdering och uppföljning är avgörande för att hjälpinsatser ska kunna effektiviseras, och regeringen stöder återkommande utvärderingar av humanitära biståndsinsatser. Många lärdomar kommer

att kunna dras av hjälpinsatserna efter tsunamin, och det är viktigt att vi följer och stöder utvärderingsarbetet. Den 23 februari har FN kallat till ett möte för att samla information om de utvärderingar som har inletts och planeras.

Frågan om förebyggande insatser är visserligen ingen ny insikt, men likväl en självklar lärdom. Vi vet att många naturkatastrofer inte med nödvändighet behöver få katastrofala följder för människorna i det berörda området. Förebyggande insatser är till stor del en utvecklingsfråga. Regeringen stöder förebyggande insatser. Dels i allmänhet bland annat genom att löpande bidra till Internationella rödakors- och rödahalvmåne-federationens arbete för katastrofberedskap i särskilt utsatta länder, dels genom mer specifikt stöd som det till cyklonskydd utanför Bangladesh. Men vi kan göra mer. I årets regleringsbrev till Sida har vi därför bland annat skrivit in ett tydligare uppdrag om att inom det ordinarie utvecklingsarbetet stödja arbetet med katastrofförebyggande insatser. Efter världskonferensen i Kobe i januari har vi också ett starkt internationellt momentum för förebyggande arbete.

Herr talman! Humanitärt bistånd bedrivs som vi vet ofta i regioner drabbade av väpnade konflikter. Det är dock ingen lösning på konflikter. Lösningar kan bara komma på politisk väg, och regeringen lägger stor vikt vid konfliktförebyggande och annan konflikthanterande verksamhet. Samtidigt måste jag betona att detta inte får blandas ihop med det humanitära biståndet. I väpnade konflikter ska sådant bistånd, som regeringen framhöll i sin skrivelse till riksdagen i december, lämnas endast för att rädda liv och lindra nöd hos dem som inte deltar i stridigheter. Allt humanitärt bistånd ska vara opartiskt och neutralt. Dessa utgångspunkter har stöd i folkrätten och ger de humanitära organisationerna möjlighet att arbeta i humanitära katastrofer världen över.

Ewa Björlings fråga om samordning mellan länder är mycket viktig då resurserna för det internationella humanitära biståndet är begränsade, trots det oerhörda gensvaret på flodvågskatastrofen. För två år sedan tog Sverige och en rad andra länder initiativ till att förbättra sin samlade givarpolitik och den humanitära samordningen. Vi har nått vissa framgångar, men inte tillräckliga. Fortfarande är insatser i vissa humanitära kriser mycket välfinansierade, medan andra katastrofer framstår som bortglömda. Därför är fortsatt givarsamordning av största vikt.

I det internationella humanitära biståndssystemet är stater endast i mindre utsträckning genomförare av biståndsinsatser. Sverige är inget undantag; det operativa arbete regeringen gör genom framför allt Statens räddningsverk är en liten del av vår politik. Regeringen litar till det arbete för förhindrande av korruption och misskötsel som FN, rödakors- och rödahalvmånerörelsen och enskilda organisationer gör, i egenskap av biståndets huvudsakliga genomförare. Vi följer, stöder och driver aktivt på detta arbete.

Vad avser Ewa Björlings sista fråga kan jag konstatera att det humanitära biståndet ofta genomförs i länder där kränkningar av de mänskliga rättigheterna hör till vardagen. Biståndet kan fungera som ett stöd för vissa rättigheter, men kan aldrig ersätta de enskilda staternas ansvar att respektera de mänskliga rättigheterna. Samtidigt kan det internationella samfundet inte heller villkora humanitärt bistånd till utsatta människor. Det vore att göra avkall på principen om opartiskhet.

Anf. 2 EWA BJÖRLING (m):

Herr talman! Jag tackar biståndsministern för det utförliga svaret och vill inleda med att säga att jag tycker att den här delen av insatserna i tsunamikatastrofen har skötts på ett utomordentligt sätt både från biståndsministrarnas sida och från alla de hjälporganisationer och många olika civila som har deltagit i arbetet. Väldigt många människor har visat stor både empati och hjälpvilja i den här katastrofen.

Sedan måste jag få kommentera det som biståndsministern har skrivit om sjukdomar. Tyvärr stämmer det inte riktigt längre. Just i natt har vi fått reda på att det har skett ett utbrott där 400 personer har blivit sjuka i Acehprovinsen. Vi har också sett enstaka fall av mässling och stelkramp tidigare.

Mycket stora krav har ställts på svenskt humanitärt bistånd den senaste tiden. Det här kommer naturligtvis att fortsätta. Vi ser nu enorma humanitära hjälpbehov av många olika slag. En av de viktigaste delarna i vårt arbete är att se till att allt stöd verkligen når fram till sin slutdestination. Sedan är steg två att starta återuppbyggnadsarbetet.

I en hel del områden finns ingen fungerande infrastruktur över huvudet taget, och vi måste bygga upp en ny möjlighet för fattiga att skapa försörjning och fungerande vardagsekonomi. Den här delen är ett mer långsiktigt arbete och ska inte gå under benämning katastrofbistånd, utan här måste givarna vara beredda att stödja betydligt mer långsiktigt.

Jag ska också säga att många av de frågor som jag har ställt i den här interpellationen har jag fått bra svar på, men jag skulle ändå vilja att biståndsministern förtydligade vissa delar. Vari brister samordningsrutinerna i de avseenden dessa inte följs? Det har ju biståndsministern kommenterat. Varför sker detta? Hur kan Sverige verka för att ytterligare effektivisera det här, inte bara hela EU, utan hur kan Sverige trycka på? Hur kan vi verka för att biståndsaktörerna verkligen bistår med rätt sorts hjälp utan att vi för den skull hämmar viljan för biståndsaktörerna att hjälpa till? Det kan vara en ganska svår balansgång. Man kräver den typ av bistånd som egentligen kanske inte finns eller det kanske är för mycket ansträngning för en liten enskild organisation att kunna hjälpa till på rätt sätt, men ändå vill man fortfarande ha känslan kvar att alla ska få hjälpa med det de kan.

Anf. 3 ULF SJÖSTEN (m):

Herr talman! När jag läste Ewa Björlings viktiga och intressanta interpellation fäste jag mig särskilt vid en av hennes frågor till det ansvariga statsrådet.

Korruption verkar demoraliserande och skapar en anda av rättsoskydd i samhället. Korruption av biståndsmedel verkar som ett hinder för demokratisk utveckling och kan bidra till att politiska system som inte är önskvärda konserveras. Det är därför oerhört viktigt att biståndsmedel används på det sätt som de är avsedda för.

Herr talman! Eftersom regeringen tydligen saknar en strategi för att förhindra korruption med svenska biståndsmedel blir min fråga till statsrådet: I svaret sägs att regeringen litar på de organisationer som genomför biståndsinsatser på plats när det gäller att förhindra korruption. Har regeringen verkligen ingen egen strategi och egna riskanalyser för att minimera risken för korruption avseende humanitärt bistånd?

Prot. 2004/05:74

11 februari

Svar på interpellation

Anf. 4 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s):

Herr talman! Ewa Björling har ställt två frågor till mig. Jag börjar med dem, så svarar jag på Ulf Sjöstens fråga sedan. Frågorna om hur samordningen ska förbättras och om rätt sorts hjälp hänger delvis ihop, men jag ska ändå försöka att svara på dem var för sig.

Man måste se på samordning på lite olika sätt. Det bilaterala – det vill säga nationernas – biståndet bör samordnas bättre. Sedan finns det också multilaterala insatser mellan de olika FN-organen, Röda Korset och andra givare. Det område där vi måste föra dagordningen framåt gäller de enskilda organisationer som inte alltid finns i det humanitära sammanhanget.

Röda Korset är redan med i diskussionerna om samordning. Man deltar i större givarmöten och finns med i FN-appellerna. Därmed är man också med i planeringen av samordningen. Organisationer som kanske bara finns med i humanitära insatser vid vissa tillfällen är däremot inte med i samordningsarbetet. Det ser vi nu vissa exempel på efter tsunamin. En del enskilda organisationer gör ett väldigt bra arbete, men ibland kanske man arbetar dubbelt. Till exempel får delar av Sri Lanka och Indonesien inte tillräcklig hjälp på grund av att det inte har skett någon samordning mellan framför allt enskilda organisationer och det övriga givarsystemet.

Sedan måste man också samordna administrativa rutiner och mottagningspengar. Ett av problemen med att mäta utbetalningar är att vi har olika utbetalningsår och att vi gör på olika sätt när vi gör omprioriteringar i budgetar. Så kommer det alltid att vara. Vi kommer alltid att ha olika budgetsystem i olika länder. Men vi måste bli tydligare så att vi kan samordna vilka pengar som kan tänkas komma ett par månader fram i tiden.

Det behövs dels en ökad öppenhet mellan de olika staterna, dels att få med de enskilda organisationerna på ett bättre sätt. Den frågan kommer vi att arbeta med under våren när Sverige är ordförande i Ecowas givargrupp.

Jag kommer i dag att ha ett möte med de svenska organisationer som gör humanitära insatser efter tsunamin.

När det gäller hur vi kan se till att rätt sorts hjälp kommer fram handlar det om ett internationellt lobbyarbete. Man måste förklara att det är fel att skicka bönor till ett land där människor inte äter bönor eller dunjackor till Sri Lanka där det är väldigt varmt. Det fungerar inte, det är onödigt, det tar upp lagerplats och det finns alla möjliga olika skäl till att det är fel.

Precis som Ewa Björling sade är det – för att bibehålla känslan – oerhört viktigt att alla som vill ge gåvor och vill bidra ska kunna vara med och göra det. Ett försök att hjälpa till med det var den samordningsgrupp som bildades mellan svenska enskilda organisationer, Röda Korset, Rädda Barnen, det svenska näringslivet och mindre svenska enskilda organisationer. Där ska man nu ta till vara all den vilja att hjälpa till som finns i det svenska samhället och försöka att kanalisera det till ställen där det är relevant och där man kan ta till vara den kompetens eller de saker som folk vill skänka.

På internationell nivå handlar det om att fortsätta diskussionen. Livsmedelsbistånd kan till och med vara negativt ibland, till exempel om man skickar livsmedel till ett område som förstör marknaden i andra delar av det landet. Det handlar alltså om ett internationellt opinionsbildningsarbete, om att man ska fortsätta att jobba med ett gott humanitärt givarskap.

Den sista frågan handlar om korruption. Sida har nolltolerans mot korruption och en korruptionsstrategi som regeringen anser vara mycket bra. De enskilda organisationerna får sina bidrag direkt från Sida och har att följa den korruptionsstrategin. Pengar som är avsedda för att hjälpa fattiga människor i nöd ska naturligtvis nå dessa personer. Annars vore det slöseri och helt orätt mot de personer som redan har lidit tillräckligt mycket. Det finns en korruptionsstrategi som är tydlig och klar.

Anf. 5 EWA BJÖRLING (m):

Herr talman! Jag tackar bistandsministern för de svar som jag fick nu och går vidare med flera frågor.

Det möte som FN har kallat till den 23 februari, som också bistandsministern nämner i sitt svar, handlar om att samla information om de utvärderingar som har inletts och planerats. Och då undrar jag: På vilket sätt avser Sverige att bidra till det mötet? Eller mer explicit: Vad avser bistandsministern att bidra med från svensk sida för att det här arbetet ska kunna gå snabbt framåt?

Vi är väldigt bra på att säga att vi ska göra utvärderingar och uppföljningar, och vi sitter också och diskuterar dessa frågor. Men vad händer rent operativt i verkligheten? Hur blir det? Kommer det verkligen att bli en ökad samordning? Vi är väldigt bra på att tala om sådana initiativ, men när får vi se det operativa resultatet?

Jag har ytterligare en fråga till bistandsministern som handlar om någonting helt annat. Hur kan vi alla hjälpas åt för att se till att vi inte glömmer vissa katastrofer medan andra blir väldigt uppmärksammade? Tsunamikatastrofen var ju naturligtvis väldigt uppmärksammas, det har vi alla kunnat se i medierna. Men det finns också katastrofer i Darfur och på andra ställen som pågår mer i det tysta.

Det inträffade till exempel ett folkmord i Rwanda som ingen ville kännas vid under en lång tid. Hur påverkar vi bäst i det fallet? Är det där det – något raljerande – skriks högst, märks mest eller där det är flest turister och västerlänningar som uppmärksammas? Blir det annorlunda då jämfört med andra katastrofer som sker mer i det tysta? Vad kan Sverige göra åt det?

Sedan skulle jag vilja höra lite mera om hur regeringen tänker när det gäller vår budget för katastrofbistånd. Vad är det egentligen som avgör när vi beslutar att lämna bistånd vid ett visst tillfälle? Hur beslutar man vilken exakt summa som ska ges och hur prioriterar man?

Jag ska ta upp ett exempel. Hur ska vi kunna hjälpa till med att bygga upp Sri Lanka med den omfattande korruption som finns där? Det är väldigt lite nämnt i skrivelsen – som var orsaken till att jag framställde interpellationen – angående korruption. Det finns någon liten rad på slutet, det är allt.

Som vi vet har Sri Lanka världens största regering med ungefär 90 ministrar. Det är väldigt många politiker varav många är köpta. Vissa

köps över till oppositionen. Väljarna har inte någon aning om längre vad de röstar på. Det råder totalt kaos och total korruption. Dessutom finns det stor fattigdom, hög arbetslöshet, stor frustration och en gerillarörelse.

De tamilska tigrarna kräver nu att vi ska skicka pengarna direkt till dem och inte till Sri Lankas regering därför att de anser att pengarna då hamnar i presidentens fickor, fonder eller på hans eget konto. På det viset kommer de aldrig att nå folket. Hur tänker Sverige där? Det förekommer ju en omfattande korruption. Jag skulle vilja vet hur regeringen prioriterar, inte bara i det exemplet, men det är ett väldigt tydligt exempel att ta fasta på.

Anf. 6 ULF SJÖSTEN (m):

Herr talman! Vi moderater anser givetvis också att det ska vara nolltolerans vad gäller korruption med biståndsmedel.

Jag är medveten om, Carin Jämtin, att Sida har en antikorrupsionsstrategi. Den behöver säkerligen utvecklas ytterligare. Men det som slår mig är att regeringen som övergripande ansvarig uppenbarligen saknar en egen strategi för de här frågorna. Behövs det inte en sådan strategi, Carin Jämtin?

Anf. 7 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s):

Herr talman! Inför mötet den 23 februari, som ska handla om utvärderingar, håller Sida på att förbereda sin del om hur man ska se på utvärderingar. Även på UD pågår just nu ett arbete om vad vi ska föra in för att föra processen framåt. Lite grann kommer det att bero på hur man lägger upp dagordningen och hur konkret dagordningen blir.

Vi ska göra något slags bredare utvärdering av hela arbetet, alltså Räddningsverket och de pengar som har kanaliserats till andra organ. Men den allra största delen av pengarna har trots allt gått via Sida, varför det är viktigt att man tar ett initiativ till utvärdering via Sida. Men vi håller som sagt på att titta på det.

I sammanhanget kan det vara bra att veta att Sveriges bistånd under våren kommer att genomgå en så kallad Dacöversyn, alltså i OECD:s utvecklingskommitté. I det arbetet har vi specifikt bett Dac att titta just på hur vi hanterar det humanitära biståndet som en del av utvärderingen av vårt eget humanitära bistånd.

Det är en bra fråga om det verkligen händer någonting, om vi för saker och ting framåt. Man ska då komma ihåg att det inte var så hemskt många år sedan som FN inte ens gjorde samordnade appeller inom FN-systemet, utan Unicef, Unids och UNFPA kom med varsin förfrågan. Nu kommer man med en samordnad FN-förfrågan om stöd vid en katastrof. Men också stora delar av Röda Korsets och delar av Rädda Barnens förfrågningar ligger i denna FN-förfrågan. Det har alltså gått framåt på samordningssidan, dock inte alls tillräckligt fort. Det finns mycket i övrigt att göra. Det här är en av de allra viktigaste frågorna för oss som ordförande i Ecowas givargrupp det här året. Det var också en av anledningarna till att vi sjösatte gott humanitärt givarskap 2002. Det ligger högt upp på vår dagordning. Och det har gått lite grann framåt.

En jättestor fråga är just andra katastrofer. Det inträffade en katastrof förra året där Sverige var nästan ensam givare, och det var den humanitära katastrofen i Centralafrika. Något annat land var givarland, men vi

var nästan ensamma givare. Det är ett exempel på att katastrofer som inte finns på mediernas förstasida inte får lika mycket pengar som andra. Det är grymt, men det är så det ser ut.

Vi tar upp alla katastrofer på olika sätt när vi är ute i olika sammanhang. På EU:s ministermöte på tisdag kommer en av de frågor som jag kommer att nämna i samband med uppföljningen av tsunamikatastrofen att vara just det som Ewa Björling säger, att vi inte får glömma de andra. Vi tar också i många andra sammanhang upp att vi måste prioritera pengar. I grunden handlar det om att biståndsnivåerna är för låga generellt sett. Vi måste höja biståndet för att kunna få mera pengar att fördela till andra katastrofer som sker runtomkring i världen.

Det humanitära biståndet i Sri Lanka, som Ewa Björling pratade om, och biståndet till återuppbyggnadsfasen går nästan över lite till det långsiktiga biståndet. Vi måste ha korruptionsstrategier som täcker det humanitära biståndet. I det sammanhanget är det väldigt glädjande med Jan Egelands initiativ till en ökad, förstärkt revision av FN-systemets insatser efter tsunamikatastrofen, men också en ökad öppenhet om hur mycket utbetalningar som har skett från givare. Men i återuppbyggnadsarbetet är det oerhört viktigt att vi använder oss av de korruptionsstrategier och de uppföljningssystem som vi har för det långsiktiga biståndet. Ett problem är självklart att det är ett konfliktdrabbat land och att det gäller att se till att pengarna hamnar i hela Sri Lanka, där det sägs att de tamilska delarna är hårdare drabbade av naturkatastrofen. Jag kommer att få se det nästa vecka när jag besöker landet.

Den korruptionsstrategi som Sida har gäller som sagt hela det humanitära biståndet. Regeringen har en mycket tydlig inställning som vi har redovisat i budgetpropositioner och annat om att korruption inte är tolerabelt i något sammanhang. Därför tycker jag att vi har en tydlig syn på korruption.

Anf. 8 EWA BJÖRLING (m):

Herr talman! Jag tackar för ytterligare svar. Jag håller naturligtvis med om att det har gått framåt och blivit mycket bättre, framför allt i FN. Men det hjälper inte. Man måste fortsätta att vara lika otålig till dess att man är nöjd, och jag tror att det är ganska långt kvar dit.

Jag skulle vilja trycka på några saker till explicit i den här skrivelsen, där jag tycker att det finns delar som saknas. Nu vet vi att den lämnades in den 16 december, innan tsunamikatastrofen, så det är klart att vi har lärt oss mycket sedan dess. Men det finns ändå andra delar som saknas och som inte hade gjort någon skillnad om skrivelsen hade lämnats in före eller efter katastrofen. Jag tycker att det borde finnas mer om synen på mänskliga rättigheter. Man talar en del om att stärka kvinnor och om utsattheten för sexuellt våld, men man nämner inte ens att alla människor har rätt till sin egen kropp och rätt att själva bestämma över den. Jag tycker också att vi skulle behöva trycka mycket mer på äganderätt för kvinnor och för föräldralösa barn. Det här vilar på samma grund som FN-stadgan, så det borde vara ganska neutralt och inte behöva betraktas som att vi är några kulturimperialister från norra Europa. Jag tror inte att det skulle vara så svårt att få med det.

Prot. 2004/05:74
11 februari

Svar på interpellation

En annan akut, viktig fråga är att vi måste se till att barn får skolgång så snabbt som möjligt i nödsituationer, därför att så fort vi kan normalisera ger det stabilitet för barnen, och det måste vara det allra viktigaste.

Det behövs också mer satsning på katastrofförebyggande. Vi behöver göra mycket mer för att förebygga naturkatastrofer. Många mindre katastrofer i fattiga områden är egentligen ganska enkla att förebygga med billiga medel och med kunskap. Det här talar man också väldigt lite om i skrivelsen.

Man talar också om att stödja lokala organisationer och anställa lokal arbetskraft, men jag tycker att det behövs starkare skrivningar om respekten för ett lands regering och myndighet. Det är landet i sig som har huvudansvaret. Det får vi inte kringgå eller undergräva genom att bara stötta lokalt.

Slutligen vill jag säga att det är viktigt att det här dokumentet nu finns, för det har tidigare inte funnits något liknande som grund för vad Sida gör. I och med det har det hela tiden funnits risk för att starka tjänstemän på UD har kunnat ändra lite som de vill beroende på vem som sitter där. Men nu kommer det att finnas ett dokument som Sida har att följa.

Anf. 9 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s):

Herr talman! Det är jättemånga viktiga frågor som Ewa Björling tar upp kring skrivelsen. Att vi ska ha ett rättighetsperspektiv i det humanitära arbetet tycker jag är självklart. Möjligen kan vi gå igenom texten som helhet.

Det man ska komma ihåg när man läser hela texten är att det är en skrivelse för akuta insatser som inte, förhoppningsvis, ska hålla på väldigt länge. I några fall har de så kallade akuta insatserna pågått i många, många år.

Ägandeskapet för verksamheten ligger ofta i någon annans händer än de lokala myndigheternas eller staternas för de kanske också är i kaos, som i situationen nu efter tsunamin. Skrivelsen handlar om insatser som ofta görs av internationella Röda Korset, FN-systemet, Rädda Barnen eller andra. Trots det bör det vara tydligt att ett rättighetsperspektiv och de mänskliga rättigheterna även i det här sammanhanget självklart ska genomsyra verksamheten. Rättigheterna i det här sammanhanget handlar om rätten att överleva, rätten till mat, rätten att komma tillbaks till ett normalt liv igen. I det är skolgång för barn och att normalisera verkligheten för barn helt centralt. Det visar många studier. Därför har vi även nu efter tsunamikatastrofen satsat på *School in a box* och Unicefverksamheten just för att unga ska komma tillbaks till ett normalt liv igen.

Regeringen anser att det förebyggande arbetet framför allt beskrivs i det vanliga långsiktiga biståndet. Det är därför som det inte finns så mycket beskrivet i den humanitära skrivelsen. Den humanitära skrivelsen handlar om insatser i akuta faser. Det är därför som skrivelsen inte innehåller speciellt mycket om det förebyggande arbetet.

Överläggningen var härmed avslutad.

3 § Hänvisning av ärende till utskott

Prot. 2004/05:74
11 februari

Föredrogs och hänvisades
Motion
2004/05:K11 till konstitutionsutskottet

4 § Bordläggning

Anmälades och bordlades
Motioner
med anledning av prop. 2004/05:65 Århuskonventionen
2004/05:MJ20 av Sverker Thorén m.fl. (fp)
2004/05:MJ21 av Sven Gunnar Persson m.fl. (kd)

med anledning av prop. 2004/05:68 Förvaltningsberättelsens innehåll
2004/05:L9 av Inger René m.fl. (m)
2004/05:L10 av Viviann Gerdin m.fl. (c)

med anledning av prop. 2004/05:69 Bokföringsbrott och andra brott mot
borgenärer
2004/05:Ju33 av Johan Linander m.fl. (c)

med anledning av skr. 2004/05:66 Politisk information och opinionionsut-
bildning på arbetsplatsen
2004/05:A4 av Camilla Sköld Jansson m.fl. (v)

5 § Kammaren åtskildes kl. 9.30.

Förhandlingarna leddes av talmannen.

Vid protokollet

CHARLOTTE RYDELL

/Monica Gustafson

Innehållsförteckning

1 § Meddelande om ändring i kammarens sammanträdesplan.....	1
2 § Svar på interpellation 2004/05:340 om utmaningar i	
humanitärt bistånd	1
Anf. 1 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s).....	1
Anf. 2 EWA BJÖRLING (m)	3
Anf. 3 ULF SJÖSTEN (m).....	3
Anf. 4 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s).....	4
Anf. 5 EWA BJÖRLING (m)	5
Anf. 6 ULF SJÖSTEN (m).....	6
Anf. 7 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s).....	6
Anf. 8 EWA BJÖRLING (m)	7
Anf. 9 Statsrådet CARIN JÄMTIN (s).....	8
3 § Hänvisning av ärende till utskott	9
4 § Bordläggning.....	9
5 § Kammaren åtskildes kl. 9.30.	9